

Chopok x 2 - Két napos téli túra az Alacsony-Tátrában /írta: Győri Dia/

A 2015-ös év első Porszemes túrája az Alacsony-Tátrában, a Chopok nevű csúcson és annak környékén találta csapatunkat, melynek tagjai valának ez alkalommal: Csab, Balázs, Zsolti, SanyiBarbapapi és Dija nevezetű személyem. Igazi téli havas túrára készültünk hótalppal, hágóvassal, hólapáttal és lavina jeladó-vevővel.

Kiutazásunk január 31-én, szombat nagyonhajnalban terveződött Hévízgyörkről Balázs autójával. A nagyonhajnali indulás inkább hajnalba csapott át, de így is tartósan sötétben utaztunk még jó darabig. Elviekben 3 óra alatt ki lehet érni, s így jó lett volna már 9 felé nekiindulni a túrának. Ez az időpont azonban jelentős csúszást szenvedett több okból kifolyólag, úgymint.

Már javában Szlovákiában jártunk, amikor is egyre többször találkoztunk azzal a jelenséggel, hogy a vastag hóréteg alatt roskadozó, út fölé hajló fák az útra szakadtak, vagy út menti fák dőltek az útra. Volt, hogy emiatt a forgalmat is megállították, de volt, hogy pusztán nekünk kellett útra dőlt fákat kerülgetve óvakodni, mely Csab száguldását jelentősen visszavetette. Mindez csodafehér tájon zajlott, úgyhogy gyönyörűség volt!

szép helyen álltunk meg pisilni :-)) (fotó: Kerekes Zsolti)

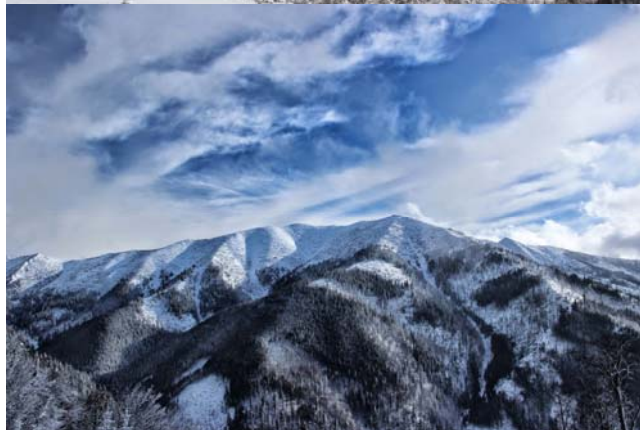
Már nem jártunk messze Trangoskától, a kiszemelt parkolótól a hegy alatt, ahol hagyni kívántuk az autót. Ide egy vékony, patak völgyben felfelé kígyózó út vezetett, mely most jelentős autósforgalmat bonyolított, mivel sokan igyekeztek síelni, snowboardozni a hegyre. A felfelé igyekvő autóknak hol volt, hol nem volt hóláncuk. Mi téli gumiban nyomtuk, és szépen haladtunk is volna tartósan felfelé, ha nem lett volna szükség időről időre a megállásra a szembe jövő autók miatt. Közben az útszélén autók álltak és szerelték fel a hóláncot. Nagy össznépi hóban evickélős multság volt.

Épp jól haladhattunk volna, de az előttünk megálló sor miatt kényszerűségből mi sem tehattünk mást, minthogy lehúzódtunk az útszélre, s Balázs előkotorta a hóláncokat. Kezdetét vette a hosszadalmas hóláncos szenvedés :-))) Lánczörgés, vitázás, cigifüst, gengszter rap, napszemcsi, másik kocsik hórukkolással való megtolása, kocsi körül kacagva kergetőzés, hóba ugrás és hóba belevágás, miközben Sanyi keservesen izzadt a láncokkal - bizony szép, vidám időtöltés volt :-)) Ám egyszer csak azt vettük észre, hogy már csak mi maradtunk ott... Felkerültek a láncok, de az egyiket hamar le is dobta a kerék, úgyhogy újra kellett szerelni. Nagy nehezen azért meglett, s óvakodva nekiindultunk felfelé. Kicsit kattog a jobb oldali, sebaj, csak' kitart! Így értünk fel a parkolóba végre.

a látványunk a parkolóból

Mire aztán az átöltözési és felszerelkezési ceremónia is lezajlott, 11 óra lett... Tervüktől így el kellett állnunk időhiány okán, s a Chopok nevű csúcsot vettük célba (2023 m), mellőzve most a Dumbier (Gyömbér) csúcs megjárását. Sípálya szélében kezdtünk felfelé nyomulni, s igen hamar nekiállt melegünk lenni... Egy platóra felérve kicsit neki is vetköztünk, s volt, aki hótalpat, volt, aki hágóvasat magára véve haladtunk tova, miközben nem feledtünk el időről időre hátranézni s csodálni a kitárulkozó tájképet....

(fotó: Kerekes Zsolti)

Szétszakadoztunk, s az épp aktuális sípálya tetején vártuk be egymást, miközben a sielőket szemléztük. Kis csoki(-szotyí-ropi) + meleg tea, aztán a közeli Kosodrevina ház felé indultunk el - a legnagyobb szűzhavon át. Mélyen beleszakadva nehézkesen és időigényesen evickéltünk.

A ház mellett Sanyi a hótalpakon elől nekivágott a hónak, Balázs és Zsolti követték. Csabbal addig néztük őket, bizonytalanul, hogy lehet nem erre kellene menni. Sanyiék is erre jutottak, s visszafordultak. Megtárgyaltuk, hogy a felvonó nyomvonalán, azaz alatta vágunk neki a csúcs felé vezető emelkedőnek, úgyhogy arra vettük az irányt.

(fotó: Kerekes Zsolti)

S nekivágtunk vala. Itt aztán lehetett gyakorolni az elől haladás során adódó nyomtaposási feladatot. Kipróbáltam, és mondhatom, jó kis edzés combra és kitartásra! A mély hóban ugyanis az elől haladón kívül mindenki másnak az a könnyebbség, hogy már meglévő nyomba léphet.

Közben Sanyi és Balázs egyre inkább elmaradtak, majd már nem is láttam őket. Gondoltuk, hogy visszafordultak, mi viszont mentünk tovább. Balázs később elmesélt egy árokba nyakig hóba szakadós sztorit, mely szerintem egy roppant érdekes tapasztalás és legjobb lenne itt is rögzíteni, úgyhogy megpróbálom tőle megszerezni az élmény leírását :-)

Egyre feljebb érve hűlt a levegő, és feltámadt a szél. Még lent a parkolónál volt egy tábla, mely a csúcsra -12 fokot ígért. Csab végig nem húzott kesztyűt, és később láttam, hogy kézfeje "besünösödött", azaz a szőröket fehér dérburkolat lepte be :-). Eléggé lefagyott a keze...

Zsolti elhaladott előre, mi pedig egymás nyomdokában ballagtunk, pontosabban én Csab nyomdokaiban. Egyre kevesebbet beszélünk, mivel egyre inkább fogyott az energiánk. Délután volt, s én ma még csak egy szendvicset ettem, ám Csab még annyit sem. Inni roppant keveset ittunk, úgyhogy ki is voltunk tikkadva, én pedig úgy éreztem, ha nem érünk mindjárt fel a csúcsra, s ott nem állok neki gyorsan enni, menten összeesek, mert elfogy az energiám...

Ám egyre inkább felhőben mentünk, s a csúcs sem akart előtűnni. Minden lankásabb rész után már azt vártam, hol lesz vége a felvonónak, hisz ott a csúcs. Közben a felhők jöttek-mentek, időnként kitisztult a látóhatár. Ilyenkor sasoltunk előre bőszen. Fázásom is egyre inkább gyötört... Rossz volt nézni, ahogy Csab többször szakadt bele vissza ugyanabba a nyomba, és mindig újra és újra erőt kellett gyűjtenie, hogy kiküzdje magát onnan...

Aztán végre feltűnt egy épület sarka, majd a többi része is. Végre, felérünk!! Zsolti lőtte rólunk az alábbi fotót, szerintem állat, tiszta sarkvidéki expedíció-feelingje van :-)))

Scott kapitány és hű követője :-) (fotó: Kerekes Zsolti)

Szóval, rohadtul kimerülve értünk fel. A ház környéke nyüzsgött az élénk síelőktől, mindenféle lécek és snowboard-ok voltak a hóba szurkódva. Rövid úton tisztáztuk, hogy azonnal bemegyünk a menházba. Ez volt a Kamenna chata kb. 2000 m-es magasságban. A ház egyébként durván be volt havazódva, mintha tejszínhabba és habcsókba lenne burkolva :-) De én ezt akkor alig vettem észre kimerültségemben.

a Kamenna chata (fotó: Kerekes Zsolti)

Határozottan benyomultunk a házba. Ami odabent fogadott minket, az tömény heringeffektus volt: eleve alig fértünk be, ülőhely az nyilván nemigen volt, nyüzsgő hangzavar, a pult előtt millióegy ember várakozott, hogy kikérje az éltető ételmet és italt... Letojtuk, olyan fáradtak voltunk. Fal mellé állítottuk a zsákokat, és egy pad csücskére rogytunk. Zsolti nem bírta sokáig odabent, a tömegundor gyorsan erőt vett rajta, úgyhogy ő kiment az előtérbe. De mi Csabbal olyan fáradtak voltunk, hogy elég jól figyelmen kívül tudtuk hagyni a zavaró humán tényezőt, és én élveztem az ülő pozíciót, a mérsékelt meleget, majd hamarosan az előcsomagolt meleg teát, szendvicset és csokit is.

Nos, negyed 4 volt, mire a menházba értünk, és 4-ig engedték meg magunknak, hogy ott hesszeljünk. Akkor azonban a sötétedére való tekintettel el kellett indulnunk lefelé. Zsolti már korábban lelépett. Erőt vettünk magunkon, felszedelőzködtünk és kimentünk.

Nagy felhőség, enyhe szürkület és masszív hideg fogadott. Úgy döntöttünk, hogy a lefelé útra mi is felvesszük a hótalpakat, de mire felszereltem magamra, már szétfagytam.

Botladozva nekiindultunk. A kezujjaim és lábujjaim jó szokásuk szerint alig érezhetőre fagytak, s én megintcsak reménykedtem abban, hogy a mozgás majd felserkenti bennük a jótékony vérkeringést. Ez idővel valóban meg is történt, a kezujjaimba maradéktalanul visszatért a vér, a lábujjaimba pedig annyira, amennyire az elázott bakancs engedte. Én ezzel is elégedett voltam.

Ahogy felmelegedtem, a kedvem is jobb lett. Józúéket botlottunk a hótalpakban, s idővel már káromoltuk őket rendesen, mivel rohadtul nem bírtunk bennük menni :-). Aztán jókat kacagtunk egymáson, micsoda szépséges balettmozdulatsort adtunk elő, valahányszor beszorult a hóba a hótalp, vagy megbotlottunk saját magunkban, elvesztettük az egyensúlyunkat, vagy épp térdig szakadtunk a hóba, aztán alig bírtuk kirángatni a böszme hótalpakat, a mozdulatsort pedig különféle elesésekkel zártuk - szóval azt kell mondanom, egyedi és megismételhetetlen produkció volt :-))) Így haladtunk lefelé. Közben Csab konkrétan meggyűlölte a hótalpat, s szerintem titkos terveket szőtt a világ összes hótalpának megsemmisítésére :-)))))) Én megálltam ott, hogy nekem a hótalp nem barátom. Kész.

Eznapi hótalpas előadásomat egy különleges produkcióval zártam, melyet senki nem látott :-D Orraestem, és hosszú perceken át nem bírtam talpra vergődni, hol jobbra, hol balra hasaltam el, majd már a hátamon fekve fejjel előre csúsztam. Valahogy aztán megfordultam, de most meg orral előre csúsztva túrtam a havat, majd a seggem a magasba emelve mint egy kukac próbáltam felkelni, de már-már feladtam, annyira nem akart összejönni :-D Csab mindebből semmit nem látott, mert közben előrébbhaladt, úgyhogy egyedül kuncogtam magamon :-)) Valahogy aztán két lábra álltam (én, az előember), de már alig vártam, hogy a Kosodrevina ház mellett letépjem magamról a hótalpakat, s jó messze hajítsam.....

Azt a megkönnyebbülést, melyet a hótalpak magunkról való eltávolítása idézett elő bennünk, nehéz szavakba foglalni... Csab a többieket keresve bekukkantott a házba, de mivel nem voltak ott, gyorsan indultunk tovább az egyre masszívabb szürkületben lefelé. A sípályákon már csak elvéve suhant el 1-1 fejlámpás árny, úgyhogy egészen a magunkénak éreztük a csúszkapályát. Olyannyira, hogy fenékre ülve ujjongva csúszkáltunk lefelé, és mivel tök jó lejtése volt, egész hosszúakat tudtunk csúszni :-))) Aztán megláttuk végre azt a gépet is, mely a sípályákat egyengeti: ez a [ratrak](#) nevű szörnyeteg. Micsoda hatásos megjelenés volt: a sötét sípályán fentről érkezik egy hatalmas reflektorokkal felszerelt szokatlan kinézetű monster, mely lánctalpakon surran, és csíkosra keni a pályát :-))) A ratrak által szűzre egyengetett terepen elsőként a mi lábunk hagyott nyomot :-))))

Toronyiránt közelítettük a parkolót, melyet már majdnem teljes sötétségben értünk el. A többiek már mind a kocsik mellett dekkoltak, úgyhogy gyorsan bemálháztuk a holmit és magunkat, s elindultunk Myto település felé, ahol is foglalt szállásunk volt az Encian Panzióban.

Sanyi a nyelvtudásával hamar szót értett a szállásadó nénivel, aki szlovák mellett angolul is kommunikált. Elfoglaltuk szobáinkat, Sanyi főzött nekünk a szobában gázfőzőn vacsit: levest és szalonnás babos konzervet :-). Igazán jól estek. Lementünk aztán még inni egy-egy csupor bort, meg beszélgetni kicsit, aztán forró fürdőt véve szunnyadni tértünk.

Reggel 6-kor volt ébresztő, hogy a házinéni által fél 8-kor szervírozott reggelit már indulásra kész állapotban fogyasszuk el. Ragyogó égboltra, szép hóra és hatalmas jégcsapokra virradtunk.

a szállásunk Myto-n (fotó: Kerekes Zsolti)

Reggeli előtt még átnéztük a kézműves portékákat, amiket a panzióban eladásra kínáltak. Csupa jó dolgok voltak: bögrék változatos forma- és színvilágban, kerámia apróságok, kézműves ékszerek, pólók, teafüvek, tányérok stb. Zsolti már előző nap vásárolt kedvesének holmit, de most Csab és én is elcsábultunk 1-1 begrére. Fotó majd a beszámoló végén :-)
Hozzáteszem: minden olcsóbb volt, mint itthon nálunk a kézműves vásárokon!!

Nekem nagyon jól esett a reggeli: sajt, felvágott, vajás kenyér, müzli, tea és kávé. Energiaügyileg felszerelve búcsúztunk el az Enciántól, s újra a tegnapi parkoló felé vettük az irányt. Más kiindulópontot a túrára rövid úton nem értünk el a közelben ugyanis. Mivel ma relatív korán indultunk, nem talákoztunk újra a tegnapi rengeteg autóssal, így ma hólánc nélkül is lendületesen fel tudtunk hajtani a parkolóba. Csodálatos napsütésben szikrázott az egész táj!

csodareggel a Chopok alatt

Mára azt terveztük ki, hogy másik sípályák mentén törünk a magasba, teszünk egy picit kitérőt a Derese nevű csúcsra (2003 m), majd a gerincen átbállagunk újra a Chopokra. Gyakorlatilag Trangoskáról 1 napos túrával 3 csúcs érhető el: a Dumbier (Gyömbér), a Chopok és a Derese. Nagy vágyunk, a Gyömbér most sajnos nem fért bele időhiány okán (szombaton a késői indulás és a korai sötétedés miatt, vasárnap pedig az időben való hazaindulás kényszere miatt), így maradt a másik két csúcs.

Egy darabig fák között haladtunk felfelé, majd rátértünk egy sípálya szélére, és onnantól sípályák oldalában túráztunk. Időnként síturázók haladtak el mellettünk, s bizony mondom, hogy ez még egy nagyszerű tevékenység lehet! Feltúrázol a magad erejéből a hegyre (nem pedig kényelmesen egy felvonó viszi fel a segged), majd pedig lehasítasz a sítalpakon..... Egy

a hiányosságom: hogy még életemben nem volt sítalp a lábamon :-)))) De ami késik, ugyebár, nem feltétlenül marad el :-)
Némely síelőt és snowboard-ozót hódolattal bámultunk: a vérprofik óriási hófelhőt felverve ezerrel és magabiztosan száguldottak lefelé. Volt, aki háttal siklott...!
Ma hólapátokat is vittünk magunkkal, mivel el akartuk ásni egymást, azaz ki akartuk próbálni, milyen érzés hó által eltemetve lenni.

Egyre magasabbra törve visszabámészkodva egyre szebb és szebb látvány várt ránk. Meg-megálltunk szusszanni, nekivetkőztünk, hó alatt megbúvó csörgedező patakot csodáltunk vagy épp mókáztunk... Néhány életkép:

Csab és én (fotó: Kerekes Zsolti)

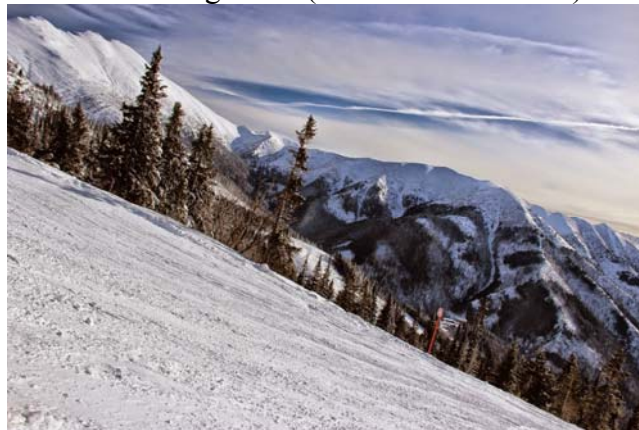
Bali és Sanyi (fotó: Kerekes Zsolti)

a "Badacsony" :-)))

Balázs megeázik (fotó: Kerekes Zsolti)

(fotó: Kerekes Zsolti)

Megint szétszakadozott a csapat. Mint később kiderült: Zsolti fájlalni kezdte a térdét, mely egy múlt hétvégi túrán kezdett rakoncátlankodni. Sanyi és Balázs kényelmesebb tempóban haladtak.

Csabbal hamarosan rátértünk egy cikk-cakkos pályára. Kimelegedve, beszélgetve, a tájat csodálva és önnön mozgásunkban örömködve haladtunk. Csodás szakasz volt.....

Ritkás lábnyomok vezettek a Derese csúcs felé, úgyhogy mi is elhagytuk a sípályát, és zömében szűz havas terepre tértünk. Csab saját utat akart törni, így ő keményen dolgozott, én pedig kényelmesre vettem, és a nyomaiban haladtam. Közben teljesen fel kellett öltöznöm, mert itt most már megint hideg kezdett lenni igencsak. Kabát, kesztyű, sapi és kapucni is felkerült.

A csúcs közelében egy platóra felérve csodáltuk kicsit a tájat. Én már megint megéheztem, és a gondolataim sokszor már a Chopok felé jártak, ugyanis ott terveztünk enni. Konkrétan a Derese csúcsra nem mentünk fel, az még egy csöppet odébb lett volna. Ugyanakkor ez volt az a pont, ahonnan először sikerült meglátnunk a Magas-Tátra hóval lepett fenséges vonulatát, mely mindig rabul ejt földöntúli szépségével!!

a magasságos Magas-Tátra vonulata...

Nem sokat időztünk itt, elég hideg volt, éhes is voltam, és úgy gondoltuk, a többiek nem akarnak majd ide kitérőt tenni, úgyhogy indultunk is vissza a fő csapásra, hogy a csapat újra egymásra találjon. Nagyjából egyszerre értünk mind oda, s együtt mentünk tovább. Balázssal és Csabbal egy darabig a kevésbé kijárt gerincúton haladtunk, nem pedig a síúton, de aztán mi is letértünk. Balázs hótalpakban nyomta, és valami elvetemülten veszett módon trappolt benne, jókat mulattunk rajt :-D

Itt láttam először olyat, hogy emberek paplanernyőre kötve sítalpakban nyomták. Egy ilyen ember próbált elindulni a széles sícsapáson, azt hiszem, elég macerás művelet lehet ez, mert egy másik ember próbálta rendezgetni a hátán az ernyőt hozzá rögzítő zsinórok kavalkádját. Többször kellett elindulnia, mert ha a levegő nem kapott bele kellőképp az ernyőbe, akkor meg kellett állni, s megint igazgatni a dolgokat... Azt hiszem, roppant adrenalinós mulatság lehet, ugyanakkor roppant macerás is...

Ezen a szakaszon (a Derese és a Chopok közötti úton) jelentős népvándorlás folyt: gyalogtúrázók, sítúrázók, síelők, paplanernyős síelők (ezt a fajta tevékenységet nem tudom, hogy hívják hivatalosan). Hamarosan ott voltunk a Chopokon lévő sífelvonó állomásnál. Csaba hamar elvontul arra az oldalra, ahonnan a legjobb rálátás kínálkozott a Magas-Tátra vonulatára, Zsolti fényképezett, Sanyi és Balázs a felszerelésüket igazgatták, én pedig kívánságra fotóztam, nézelődtem, várakoztam és beszélgettem.

Balázs, az eszkimó

tejszínhabos mézeskalács-ház (fotó: Kerekes Zsolti)

Átbaktattunk mi is oda, ahol Csab heverészett a hóban, és nekiálltunk mindenféle kaját elővenni és felfalni, miközben hol a Magas-Tátrában gyönyörködtünk, hol pedig Zsoltiban, aki fejfel előre le akart bucskázni a szakadékba :-))) Ettünk paradiót, puffasztott rizses csokit, lekvárt, sajtot, és még nem tudom, szóval mindent, ami csak előkerült. Közben nekem az ujjaim annyira le voltak fagyva, hogy most igazán nem vehettem ki a kezem a kesztyűből, így viszont kb. semmit nem tudtam kibontani vagy szétszedni, de hála a túratársaknak, meg lettem etetve :-)

Zsolti (fotó: Dobos Csaba)

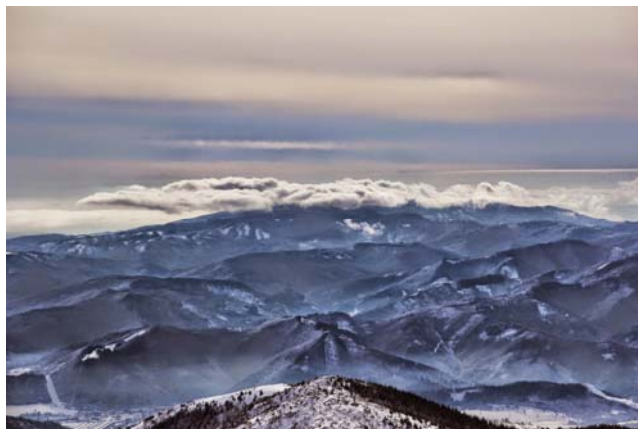

a Magas-Tátra csúcsai (fotó: Kerekes Zsolti)

szieszta a Chopokon (fotó: Kerekes Zsolti)

Most is láthattuk, hogy maga a Chopok csúcs valójában még egy puklival odébb magasodik fölénk. De egyikünk sem érezte annyira motiváltnak magát, hogy oda felhágjunk, úgyhogy mikor már eléggé fázott mindenki, inkább elindultunk vissza lefelé, amerre jöttünk. Nem sokat haladtunk azonban a széles síúton, mivel felmerült, hogy vágjuk le a cikk-cakk utat a szűzhavon át. Zsolti és Csab is nagy örömmel vetődtek rá a lejtőre, s mi többiek is követtük őket. A térdig-combközépig való hóba szakadás általános jelenség volt, úgyhogy különösebben nem hasítottunk. Közben Balázs pisztáciával örvendeztetett meg minket.

idefenn (fotó: Kerekes Zsolti)

Zsolti nagyon víg volt lefelé, a térdé már nem fáj, és nagyon élvezte a szép havas terepet. Egyhelyütt megálltunk és vastag szűzhóval borított helyre húzódtunk. Megleltük ugyanis lavinagyakorlatozásunk színterét. Itt akartuk kipróbálni azt, milyen érzés, ha hó temeti maga alá az embert. Én már itthon jeleztem, hogy én ezt majd ki akartam próbálni, meg akarom tapasztalni, úgyhogy most én voltam az első személy, akinek egy hólapáttal meg kellett ásni a saját sírját :-). Buzgón neki is láttam, ám embernyi mély nem volt a hó, így végül derekamnál derékszögben megtörve bújtam be az odúmba, fejjel előre. Azonnal nekiálltak betemetni, nem kíméltek, alaposan leápolták a hátam, mindenhová buzgón tömörítették a havat. Én még épphogy csak tapasztalni kezdtem az érzést, mikor lábaimat megragadva kirántottak a hó alól... Csodálkozva néztem rájuk, hogy de hát miért szedtek máris ki...? Mire ők: merthogy mozgattam mindkét lábamat! Az volt ugyanis a jel, hogy húzzanak ki. Én meg csak hápogtam, ugyanis észre sem vettem, hogy mozgattam a lábaimat. Rögvest kértem, hogy temessenek be újra, hisz így még mintha mi sem történt volna. Úgyhogy ástam egy másik odút, s megint nekiálltak betemetni. Itt már volt mit tapasztalni, érzékelni: éreztem a temetés alaposát, ahogy az oldalamhoz is gondosat odatömködték a havat. Éreztem, ahogy valaki végiggyalogolt a hátamon :-). Éreztem azt, ahogy egyre gyorsabban lélegzek apró üregemben. Éreztem, ahogy a levegővételnél a testem kitágul és nekifeszül szűk odúm hófalának...

Várakoztam egy darabig, s ezeket érzékeltem, majd jeleztem a lábaimmal, mire egy-kettőre kint voltam a hó alól. Ugyan ez még csak egyetlen próba volt, de azt hiszem, irtó szar lehet lavina által eltemetve lenni.....

Utánam Balázs következett, ő ásott magának odút. Nagy meglepődöttséggel temettem, tapostam a hátát :-)) Ő jó sokáig elvult az üregben, majd jelzett, mire Sanyi és Csab megragadták a jobb lábát, Zsolti meg a bal, és húzni kezdték. Én még lőttem 2 fotót, aztán mikor kisebb pánik kezdett kitörni amiatt, hogy Balázs nem indul meg ki a hó alól, Zsolti mellé lépve én is húzni kezdtem a bal lábát. Igazán nehéz volt, fogást szinte csak a nadrágon találtam, és azt hittem, letépjük róla a gatyát, ő meg ott marad a hó alatt. Húztuk mint atom, s végül kijött...

kirántva (fotó: Kerekes Zsolti)

Balázs vackot készít magának

hóóó-rukk!

Az eltemetés során megélt élményekről beszélgetve indultunk tovább lefelé. Zsolti elhaladott, magában emésztette a történeteket. Csaba egyszer csak Sanyi ötlete nyomán hólapátra pattant, és hangosan örömködve szánkázott alá. Mi hárman eszmecserebe bonyolódva baktattunk.

A kocsizhoz érve bepakoltunk, át-le-felöltöztünk, majd most én telepedtem a kormányhoz, s indultunk hazafelé. Csab vállalta, hogy hátul középre ül, de igen megszenvedte a dolgot, mivel hármuk vállalai nem fértek el egyvonalban, így hol Csab utazott előre dőlve egy darabig, hol pedig Sanyi vagy Zsolti :-)

Besztercebányán még betértünk egy áruházba, mivel én szerettem volna Tátrateát vinni haza. Vettünk még innivalót és rágcsát, aztán kint a kocsiban hosszan (és változatos türelemmel) várakoztunk Barbapapinkra, aki ráérősen vásárolt :-) Mikor végre előkerült, indultunk, ő pedig finom katonákat adagolt számunkra a most vásárolt friss kenyérből és Csab szalonnájából. Hú, de jó volt... :-)

Fenekeket szétülve, és ki-ki a saját megélt élményeivel gazdagodva értünk haza. Fiúk, ez szuper volt, igen szeretek veletek lenni!!! :-)

Búcsúzom a bögrékről és a Tátrateáról szóló képpel:

